

Der er dog et Par Hovedspørgsmaal i dette Lovforslag, som det forekommer mig volde Betænkelighed, og som vistnok vilde volde stort Besvær i det praktiske Liv, hvorfor jeg synes, at det ærede Ting bør have sin Opmærksomhed henvendt derpaa, forinden man lader Forslaget gaa fra sig. Det første er Bestemmelsen i § 1, at det skal overlades til Uderriksministerens Skøn at afgøre, hvilke danske Konsuler der skulle have denne Ret til at foretage Vielser. Der siges blot i § 1: "Hvor dette anses for at være fornødent". Jeg formoder, at Meningen er den, at det skal være Udenrigsministeren, der afgør, om det er fornødent. Er det Meningen, at det skal foretages i Minister-raadet, er det saa meget bedre; men hvis man vil give Administrationen en saadan Myndighed til at afgøre, hvilke Konsuler der skulle have denne Myndighed, og hvilke der ikke skulle have den, maa man i ethvert Tilfælde i Loven have visse vejledende Regler, opstille visse Kendemærker og Kriterier for, naar der skal gives Konsulen denne Myndighed og naar ikke, eller rettere i hvilke Lande Konsulerne skulle have denne Myndighed og i hvilke ikke. Det forekommer mig overhovedet, at det vil blive meget vanskeligt at træffe Valget. Der er visse Tilfælde, hvor det er klart nok, og det er i de Tilfælde, hvor en Konsul er ansat i et Land, der hører til dem, som Motiverne kalde „barbariske eller halvbarbariske Lande“. Det er nu imidlertid en meget vanskelig Definition, men jeg tror nok, man kommer det nær ved at sige: Hvor Konsuler ere ansatte i Lande, i hvilke Europæere og dermed Danske ikke staa under det paagældende Lands Love, ikke henhøre under dets Domstole, i alt Fald ikke i saadanne Sager som Ægtefælsager. Der forekommer det mig meget klart, at der bør den danske Konsul have denne Myndighed til at indvie Ægtefæbet. Det er ogsaa sagt og fremhævet i Motiverne. Men naar vi komme uden for de Tilfælde og altsaa tænke paa danske Konsuler i civiliserede Lande, Lande, hvor Konsuler ikke have Jurisdiktion, og hvor de danske Underaatter eller danske Borgere ikke staa udenfor Landets Lov og Domstole, forekommer det mig meget vanskeligt at angive de Kendemærker, hvorefter det skal afgøres, om danske Konsuler skulle have denne Myndighed eller ikke. Motiverne fremhæve kun egentlig et Moment, idet der henvises til, at der i visse katolske Lande, baade i og udenfor Europa, navnlig i Syd-Amerika, af kirkelige Hensyn, katolsk-kirkelige Hensyn, lægges Hindringer i Vejen for danske Underaatter ved Indgaaelse af Ægtefæb, og dem bør man søge at komme

over, ved at give den danske Konsul denne Myndighed. Det ses saaledes, at i Lande som Spanien og Portugal skulle danske Konsuler have denne Myndighed, derimod mener man maaske at i andre katolske Lande og i Lande, som man kalder protestantiske, vil der ikke være Tale om at give Konsulerne en saadan Myndighed. For det første forekommer det mig nu, at være noget anstødeligt, naar der er Tale om civiliserede Lande, at opstille et saadant Skælnemærke, thi er det kun i enkelte Lande, som Spanien og Portugal, at man giver Konsulerne en saadan Myndighed, kan det være, at de paagældende Lande føle sig fornærmede paa deres Lovgivnings Begne. Men det er dog ikke Hovedsagen; Hovedsagen er, hvad der ogsaa er fremhævet som et ganske enkelt Moment, hvorledes den katolske Kirke stiller sig med Hensyn til Vielsen af fremmede, danske, Underaatter; og de samme Vanskeligheder kunne ogsaa fremkomme i protestantiske Lande, navnlig, hvor Betingelserne efter dansk Ret, for at kunne indgaa borgerligt Ægtefæb, ere tilstede, hvor de paagældende, og navnlig den danske Underaatt, enten ikke hører til noget som helst anerkendt Trossamfund, eller hører til forskellige anerkendte Trossamfund, og hvor de altsaa efter dansk Ret her i Danmark have Ret til at indgaa borgerligt Ægtefæb. Der er det ikke nok, at man henviser til, at de i protestantiske Lande kunne lade sig vie af en protestantisk Præst. Der er netop nogle, der ikke ville lade sig vie af en protestantisk Præst; de ville gøre deres Ret gældende til at faa borgerlig Vielse, men det kan jo meget let hænde, at der i det paagældende Land ikke findes Former for borgerlig Vielse. Man kan overhovedet tænke sig, og der vil rimeligvis kunne fremkomme i hvilket som helst Land, saadanne Vanskeligheder for en dansk Underaatt for at indgaa Ægtefæb, og der er derfor en naturlig Trang, til at den danske Konsul skal have Myndighed at vie de paagældende efter de simple, fri Former og Betingelser, som denne Lov foreskriver. Saadanne Tilfælde kunne komme, uden at man venter det; men naar saa først Udenrigsministeren skal til at overveje, om den paagældende danske Konsul skal have denne Myndighed, er det i alt Fald for de vedkommende noget bagefter. Disse Betragtninger, synes jeg, føre til at give Reglerne ganske simpelt og klart ved at sige, at enhver dansk Konsul i Udlandet — det vil sige baade i barbariske og ikke-barbariske Lande, baade i katolske og protestantiske Lande — enhver dansk Konsul skal have denne Myndighed, saa behøver man ikke at over-